

MÁRK EVANGÉLIUMA

1.

Amikor Jézust keresztre feszítették Márk még nagyon fiatal, körülbelül 12 éves, lehetett. Márk evangéliuma Péter beszámolóira épül, aki mesélt Márknak Jézus Krisztusról és annak cselekedeteiről. Péter egy ponton fiának nevezi Márkot, ez azonban nem vér szerinti rokonságot jelent, hanem Péter Márkot hit szerinti fiának tekinti. Márkról azt is tudnunk kell, hogy Péter segítőtársa volt a szolgálatban, kísérte őt, így tehát hallgathatta Péter beszámolóit Jézus Krisztusról. Márk evangéliumában tehát lényegében Péter beszámolóját olvashatjuk Jézus Krisztusról.

Márk evangéliumának csak egy olyan része van, amelyet személyes élmény ihletett, és az az esemény nem is található meg a többi evangéliumban. Jézus Krisztus elfogatásához kapcsolódik a Gecsemáné kertben. Márk evangéliuma elárulja nekünk, hogy akkor ott volt egy fiú is, körülbelül 12 éves, akit megragadtak a katonák, de gyorsan levetette magáról az ingét és elmenekült. A feltételezések szerint itt Márk saját, személyes élményéről számol be, mert ő lehetett az a 12 éves fiú, aki ott volt a Gecsemáné kertben Jézussal és tanítványaival, amikor Jézust elárulták és elfogták.

Márk édesanyja, Mária, egy gazdag jeruzsálemi asszony volt, aki otthonát megnyitotta a korai gyülekezet előtt, többek között nála is összegyűltek a hívők. Amikor Heródes Pétert börtönbe vettette, a hívők Márk édesanyjának, Máriának, a házában gyűltek össze, hogy közösen imádkozzanak.

Emlékezzünk csak vissza, hogy mi történt: Pétert egy angyal kiszabadította a börtönből, Péter pedig Mária házához ment. Bekopogott, mire egy fiatal szolgálólány kukucskált ki az ajtón, és amikor meglátta, hogy Péter az, annyira megörült, hogy elfelejtette Péternek kinyitni az ajtót. Visszarohant a többiekhez, és elújságolta nekik, hogy Péter várakozik az ajtó előtt. A többiek pedig azt gondolták, hogy szellemet látott. Mindez tehát Márk és édesanyja, Mária otthonában játszódott le.

Mária testvére, Barnabás, kísérte el Pált első missziós útján, amelyre Márk is velük tartott. Márk azonban egy idő után elhagyta őket, bár nem tudjuk pontosan miért - erre vonatkozóan is különböző elképzelések léteznek. Az egyik ilyen feltételezés szerint Márk azért nem ment velük tovább, mert félt Pálékkal tartani Ázsiába, ami már sokkal ellenségesebb régióknak számított. Ez azonban csak egy feltételezés, valójában nem tudjuk, hogy milyen okból tette Márk azt, amit tett. Úgy tűnik azonban, hogy Pált nagyon kellemetlenül érintette Márk távozása. Amikor Barnabás és Pál második missziós útjukra indultak, és Barnabás szerette volna, ha unokaöccse, Márk is elkíséri őket, Pál nagyon komolyan ellenkezett, mert az első missziós úton Márk elhagyta őket. Ennek nyomán olyan komoly nézeteltérés támadt Pál és Barnabás között, hogy útjaik elváltak - Barnabás maga mellé vette Márkot és elment Ciprus szigetére, Pál pedig Szilásszal Ázsiába indult. A Pál és Barnabás közötti viszály azonban nem tartott sokáig, Pál ugyanis később egyik levelében megemlíti Márkot, aki éppen vele volt Rómában, és segítségére volt. Márk valószínűleg akkor vetette papírra ezt az evangéliumot, amikor Pállal Rómában tartózkodott.

Ez az egyik legkorábban íródott evangélium, a feltételezések szerint i.sz. 63 előtt készült. Állítólag Márk ezt az evangéliumot a rómaiaknak írta, amikor Pállal Rómában tartózkodott. Azt

látjuk ugyanis, hogy amikor az evangéliumban zsidó szokásokról esik szó, Márk mindig nagy gonddal megmagyarázza azokat, amire nem lenne szükség, ha Márk a zsidóknak írta.

Márkra a szűkszavúság jellemző, nem igazán megy bele a részletekbe, inkább csak pár szóban elmeséli a történetet. Ennek köszönhetően azonban nagyon sok minden belefér az evangéliumába. Később Pál az egyik levelében kéri a hívőket, hogy küldjék el hozzá Márkot, mert Márk oly nagy segítség volt számára és olyan nagy vigaszt nyújtott.

A Bibliában három *kezdetet* találunk. János evangéliuma 1:1: „Kezdetben volt az Ige és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige.” 1. Mózes 1:1: „Kezdetben teremtette Isten a mennyet és a földet.” Márk evangéliuma 1:1:

Jézus Krisztus, az Isten Fia evangéliumának kezdeté,

Márk nem számol be nekünk Jézus Krisztus születéséről, ezt Mátéra és Lukácsra hagyja. Ehelyett Márk történetét Jézus Keresztelő János által történő megkeresztelésével kezdi - ezt tekinti Jézus Krisztus evangéliuma kezdetének. Nem beszél Jézus születéséről, gyermekkoráról; hanem Jézus Krisztus szolgálatánál kezdi beszámolóját. Mivel Márk ekkor Pállal Rómában volt, biztosan eszébe jutott Pál kijelentése a rómaiakhoz írt levelében, melyet még Rómába érkezése előtt írt: „*Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az minden hívőnek üdvösségére.*” Megfigyelhetjük majd, hogy Márk könyvében sokat utal az evangéliumra, sőt Jézust idézi számos helyen, amikor az evangéliumra utal.

János Márk úgy mutatja be Jézust, mint szolgát, míg Máté úgy mutatja be Jézust, mint királyt - mint Júda törzsének oroszlánját. Márk arra fekteti a hangsúlyt, hogy Jézus az embereket szolgáltá amíg itt volt a földön. Máté evangéliumában Jézus a király, Márk evangéliumában pedig a szolga, Lukács evangéliumában az Emberfia, János evangéliumában pedig Isten Fia. Jézus életének ezen aspektusait és fázisait látjuk az evangéliumokban.

amint meg van írva Ézsaiás próféta könyvében:

A továbbiakban Márk Malakiás könyvéből idéz, utána pedig Ézsaiás könyvéből.

„Íme, elküldöm előtted követemet, aki elkészíti utadat;

Ez az idézet Malakiás könyvéből származik, és Jánosra, Jézus Krisztus előfutárára vonatkozik. A 3-as versben azután Márk egy ézsaiási idézettel folytatja:

*Kiáltó hangja szól a pusztában, készítsétek az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit!”
Történt pedig, hogy János keresztelt a pusztában és hirdette a megtérés keresztességét a bűnök bocsánatára. Akkor kiment hozzá Júdea egész vidéke, kimentek a jeruzsálemiek is mind, és - amikor megvallották bűneiket -, megkeresztelte őket a Jordán vizében.
János ruhája teveszőrből volt, derekán bőrvet viselt, sáskát evett meg erdei mézet, és ezt hirdette: „Utánam jön, aki erősebb nálam, és én még arra sem vagyok méltó, hogy lehajolva, saruja szíját megoldjam. Én vízzel keresztellek meg titeket, ő pedig Szentlélekkel fog megkeresztelni.”*

Márk tehát egy rövid összefoglalást ad Keresztelő János szolgálatáról, idézve azokat ószövetségi próféciákat, amelyek Keresztelő János szolgálatára vonatkoznak. A 9-es versben pedig így folytatja Márk:

Történt pedig azokban a napokban, hogy eljött Jézus a galileai Názáretből, és megkeresztelte őt János a Jordánban. És amikor jött ki a vízből, látta, hogy megnyílik a menny, és leszáll rá a Lélek, mint egy galamb. A mennyből pedig hang hallatszott: „Te vagy az én szeretett Fiam, benned gyönyörködöm.“

Itt az istenség három személyét látjuk. Ahogy Jézus kijön a vízből, Isten Szentlelke száll le rá, az Atya pedig kijelenti: „Te vagy az én szeretett Fiam, benned gyönyörködöm.“

A Lélek pedig azonnal kivitte a pusztába. Negyven napig volt a pusztában, miközben kísértette a sátán. Vadállatokkal volt együtt, és angyalok szolgáltak neki.

Jézus megkísértésének részleteit a pusztában Márk nem írja le, ezt Máté és Lukács teszi meg helyette.

Miután Jánost fogságba vetették, elment Jézus Galileába, és így hirdette az Isten evangéliumát:

Vegyük észre mit mond Márk: „Az Isten evangéliumát“, az Isten jó híréért.

Betelt az idő és elközelített már az Isten országa, térjete meg és higgyetek az evangéliumban. Amikor a Galileai-tenger partján járt, meglátta és Simont és András, Simon testvérét, amint hálót vetettek a tengerbe, mivel halászok voltak; és így szólt hozzájuk Jézus: „Jöjjetek utánam és emberhalásszá teszek benneteket.“ Erre azok a hálókat otthagyták azonnal követték őt. Amikor kissé tovább ment, meglátta Jakabot, a Zebedeus fiát és Jánost, a testvérét, amint a hálókat rendezgették a hajóban; és azonnal elhívta őket, azok pedig apjukat, Zebedeust a napszámosokkal együtt a hajóban hagyva elmentek őutána.

Márk evangéliumát olvasva, mivel nem közli velünk a részleteket, úgy tűnik, hogy Jézus egyszerűen csak arra jár, találkozik Simonnal és Andrással, azt mondja nekik „Gyertek velem, kövessetek engem“, ők pedig azonnal otthagynak csapot-papot, és Jézussal tartanak. Valóban ez történt, Márk evangéliumából azonban nem derül ki, hogy ők ezen a ponton nem első ízben találkoznak Jézussal. Igen, Jézus ekkor hívja el őket, hogy legyenek a tanítványai, ők azonban már korábban is találkoztak Jézussal. Erről a korábbi találkozásról János evangéliuma számol be. Itt arról olvashatunk, hogy András, Simon Péter testvére, találkozott Jézussal, majd pedig elmesélte Simonnak, hogy megtalálták a Messiást. Ezt olvashatjuk a János 1:41-ben: „Ezután pedig András az ő testvérét, Simon Pétert is elvitte Jézushoz.“ Ők tehát már ismerték Jézust, látták azokat a csodákat, amelyeket véghezvitt és így érkezünk el arra a pontra, amivel már Márk evangéliuma foglalkozik. Jézus odamegy hozzájuk és arra kéri őket, hogy életüket teljesen szánják oda Neki, legyenek tanítványai, kövessék Őt, mert már ismerik Őt. Mivel Péterék már ismerik Jézust, azonnal otthagyták a hálókat és követték Őt.

Figyeljük meg, hogy ott volt rajtuk kívül még Jakab és János is, a Zebedeus fiai. Később Jézus őket a „mennydörgés fiainak“ nevezte el. Az Ige azt írja, hogy otthagyták apjukat a napszámosokkal együtt. Mivel tehát édesapjuknak napszámosai voltak, János és Jakab valószínűleg tehetős családból származott.

Ezután elmentek Kapernaumba.

Péter egyébként ebben a városban lakott.

Szombaton azonnal a zsinagógába ment, és tanított. Álmélkodtak a tanításán, mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, nem pedig úgy, mint az írástudók.

Amikor ugyanis az írástudók tanítottak, mindig más rabbikra hivatkoztak. Azt mondták például, hogy ez vagy ez a rabbi azt mondja, hogy ez az adott rész ezt jelenti. Soha nem mondták ilyen nyíltan, hogy az Úr ezt mondja nekünk, ezért nem volt igazi tekintélye annak, ahogy ők tanítottak. Tanításaikban mindig valaki más elképzeléseit, gondolatait idézték. Jézus azonban hatalommal, tekintéllyel tanított. Emlékezzünk csak vissza, mit mond Jézus a Hegyibeszédben, a Máté 5:21-22-ben: *„Hallottátok, hogy megmondattok a régieknek: Ne ölj! Mert aki öl, méltó arra, hogy ítélkezzenek felette. Én pedig azt mondom nektek, hogy aki haragszik atyjafiára, méltó arra, hogy ítélkezzenek felette.“*

Jézus tehát hatalommal, tekintéllyel szólt, az emberek pedig ezen igencsak elámultak, mert nem voltak hozzászokva az efféle tanításhoz. Nem voltak hozzászokva ahhoz, hogy valaki tekintéllyel, hatalommal hirdeti Isten Igéjét. Péter tanításán is elámultak, mert Péter szintén úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, nem pedig úgy, mint az írástudók.

Éppen ott volt a zsinagógában egy tisztátalan lélektől megszállott ember, aki így kiáltott fel: „Mi közünk hozzád, Názáreti Jézus? Azért jöttél, hogy elpusztíts minket? Tudom rólad ki vagy, az Isten szentje.“

Jakab, levelének 2. részében a 19. versben a következőket mondja: *„Te hiszed, hogy egy az Isten? Jól teszed, az ördögök is hiszik és rettegnek.“* Attól hogy valaki azt mondja, hisz Istenben, még nem hívő, még nem üdvözül - hiszen az ördögök is hisznek és rettegnek. Pusztán azért tehát, mert valaki hisz Istenben, még nem feltétlenül jelenti azt, hogy üdvözül. Sajnos sokan tévesen, de mégis ezt gondolják. Azt mondják például, én nem vagyok ateista, én hiszek Istenben. Ez azonban még nem egyenlő az üdvösséggel. Ez egyszerűen azt bizonyítja, hogy nem vagy ostoba. Ugyanis *„bolond az az ember, aki azt mondja szívében nincsen Isten“.* Akkor üdvözülünk ugyanis, amikor egy bensőséges kapcsolatra lépünk Jézus Krisztussal - egy olyan kapcsolatra, amely megváltoztatja az életünket: hogy aki hisz őbenne, aki egy ilyen kapcsolatra lép Jézus Krisztussal, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Visszatérve Márk evangéliumához, nézzük csak meg, hogy mit kiált a tisztátalan lélektől megszállott ember: *„Mi közünk hozzád Názáreti Jézus? Azért jöttél, hogy elpusztíts minket? Tudom rólad ki vagy, az Isten szentje.“* Ez a tisztátalan lélek felismerte és elismerte Jézus hatalmát, és kijelentette Jézusról, hogy Isten Fia. A tisztátalan lélekről nem mondhatjuk, hogy megtért, vagy üdvössége lett volna. Így tehát lehetséges, hogy te is felismered és elismered, hogy Jézus Krisztus Isten Fia aki hatalmas, de nem üdvözülsz, nem térsz meg. Az üdvösség ugyanis egy olyan élmény, ami megváltoztatja az ember életét. Üdvösségre jut az, aki belép ebbe a kapcsolatba Jézus Krisztussal.

Jézus ráparancsolt: „Némulj el, és menj ki belőle!“

Jézus tehát hatalommal szól.

A tisztátalan lélek pedig megrázta azt az embert, hangosan kiáltott és kiment belőle.

Márk több olyan esetet is említ evangéliumában, amikor Jézus tisztátalan lelket űz ki valakiből, ezzel is szemléltetve, hogy Jézusnak hatalma volt a tisztátalan lelkek fölött. Erről majd részletesebben is szólunk, amikor Márk evangéliumának 5. fejezetéhez érünk, ott találkozunk ugyanis a gadarai megszállottal.

Mindnyájan annyira megdöbbentek, hogy ezt kérdezték egymástól: „Milyen új tanítás ez? Hatalommal parancsol a tisztátalan lelkeknek is és azok engedelmeskednek neki.” És gyorsan elterjedt Jézus híre mindenfelé, Galilea egész környékén.

Jézus hírére tehát felbolydult a környék, futótűzként terjedt a Názáreti Jézus híre.

Mindjárt ezután kimentek a zsinagógából, és Jézus elment Jakabbal és Jánossal együtt Simon és András házába.

Simonnak és Andrásnak is Kaperneumban volt háza.

Simon anyósa lázasan feküdt, és mindjárt szóltak felőle Jézusnak, aki odamelve megfogta a kezét és talpra állította úgy, hogy az asszonyt elhagyta a láz, és szolgált nekik (vagyis vacsorát készített nekik).

Estefelé amikor pedig lement a nap, hozzávittek minden beteget és megszállottat; az egész város összegyűlt az ajtó előtt. Sok, különféle betegségben sínylődőt meggyógyított, sok ördögöt is kiűzött.

A pontosabb fordítás itt az lenne, hogy sok démont is kiűzött, ördögből ugyanis csak egy van, ez pedig a sátán. Az eredeti görög szövegben is egy olyan kifejezés szerepel, amit démonként kellene fordítani. Tehát 34-es vers még egyszer:

Sok különféle betegségben sínylődőt meggyógyított; sok ördögöt is kiűzött és nem engedte beszélni az ördögöket; azok ugyanis felismerték őt.

Jézusnak igencsak mozgalmas napja volt, ez volt szolgálatának kezdete. A nap azzal az emberrel kezdődött, akit egy tisztátalan lélek szállt meg. Jézus épp a zsinagógában tanított, ahol meggyógyította a megszállott férfit. Azt követően egész nap hozták hozzá az embereket, hogy gyógyítsa meg őket. Egészen az esti órákig ezzel volt elfoglalva, nem tudjuk pontosan meddig, de az egész város összegyűlt Simon háza előtt. Micsoda nap lehetett. Az ember ilyenkor alig várja, hogy másnap jó sokáig alhasson, hiszen lelkileg is nagyon kimerítő lehetett a szolgálat. De nézzük csak meg, mit tesz Jézus másnap reggel.

Nagyon korán, a hajnali szürkületkor felkelt, kiment, elment egy lakatlan helyre, és ott imádkozott.

Érdekes, hogy Jézus számára a felfrissülést nem az jelentette, hogy egy nehéz nap után reggel tovább alszik. Ehelyett inkább nagyon korán felkelt, még mindenki más előtt, és közösségben volt az Atyával. Ereje az imából származott. Annál nyomósabb érvet nem tudok mondani arra, hogy miért fontos, hogy mi is imádkozzunk, mint azt, hogy Jézus is imádkozott. Isten Fiaként Jézus imádkozott. Imában kért erőt és útmutatást. Ha tehát Jézus, Isten Fiaként szükségét érezte annak, hogy imádkozzon, mennyivel inkább van nekünk is szükségünk arra, hogy imádkozzunk.

Simon és a vele levők azonban utána siettek, és amikor megtalálták, így szóltak hozzá: „Mindenki téged keres.”

Vagyis amikor Simonék reggel felébredtek, Jézus már nem volt ott. A ház ajtaja előtt azonban nagy sokaság várakozhatott, így elmentek, hogy megkeressék Jézust.

Ő pedig ezt mondta neki: „Menjünk máshova, a szomszédos helységekbe, hogy ott is hirdessem az igét, mert azért jöttem.” És elment Galilea-szerte a zsinagógákba, hirdette az igét és kiűzte az ördögöket, vagyis démonokat.

Figyeljük meg, hogy Márk itt ismét megemlíti, hogy Jézus valakiből tisztátalan lelket űzött ki. Immáron negyedszer tesz erről említést.

Odament hozzá egy leprás, aki könyörögve és térdre borulva így szólt hozzá: „Ha akarsz, meg tudsz tisztítani.” Jézus megszánta, kezét kinyújtva megérintette, és így szólt hozzá: „Akarom, tisztulj meg!” És azonnal eltávozott róla a lepra, és megtisztult. Jézus erősen rászólva azonnal elküldte, és ezt mondta neki: „Vigyázz, senkinek semmit el ne mondj, hanem menj el, mutasd meg magadat a papnak és ajándékoskodj a tisztulásodért, amit Mózes rendelt - bizonyosságul nekik.” Az pedig elment, és elkezdte mindenfelé hirdetni és híresztelni az esetet, úgyhogy Jézus nem mehetett többé nyíltan a városba, hanem kint, lakatlan helyeken tartózkodott, és oda mentek hozzá mindenfelől.

Jézus valószínűleg azért parancsolta meg ennek az embernek, hogy senkinek se mondja el mi történt, mert szabadabban szeretett volna járni-kelni a vidéken. Amikor azonban a megtisztult leprás híresztelni kezdte az esetet és mindenkinek a fülébe jutott, micsoda gyógyításokat végez Jézus, nem mehetett többé nyíltan a városba, mert olyan nagy tömeg verbuválódott volna köré.

Jézus ezért inkább egy csónakból tanít a Galileai-tengeren. Így nem tudta őt annyira körülvenni a tömeg, hiszen a tömeget nehéz féken tartani. Az emberek sokszor tolazkodnak, tolonganak, ezért Jézus inkább beszállt egy csónakba, valamennyire eltávolodott a parttól és úgy beszélt a tömeghez. Az emberek pedig a parton állva hallgatták. Jézus tehát azért intette az embert, hogy ne híresztelje az esetet, hogy szabadabban járhasson-kelhessen. A megtisztult leprás azonban nem hallgatott rá: mindenfelé elhíresztelte, hogy mit tett vele Jézus. De ez érthető, hiszen nehéz titokban tartani, amikor Isten nagy munkát végez valaki életében.

Érdekes, hogy Jézus nem azt mondta ennek az embernek, barátom „hadd tanítsam meg neked, hogyan tégy bizonyosságot. Vedd ezt a kis könyvet a négy szellemi törvénnyel, utána menj és végezz egy felmérést, tegyél fel egy csomó kérdést az embereknek, ezzel megnyílik számodra az ajtó, és végül felteheted a kérdést: Ön ismeri-e a négy szellemi törvényt?” Jézus nem ezt mondja, de nincs is rá szükség. Amikor ugyanis Isten egy csodálatos munkát végez az ember életében, ebből természetesen következik, hogy bizonyosságot tesz róla. Olyankor a bizonyágtétel a legtermészetesebb dolog a világon, az ember egyszerűen nem tudja magában tartani azt amit az Isten elvégzett az életében - egyszerűen meg kell osztania másokkal. Teljesen természetessé válik tehát az ember életében, hogy bizonyosságot tesz Isten munkájáról az életében.

Ezt az embert sem lehetett leállítani, nem volt szükség a keddi esti evangelizációra, amikor megyünk és végigjárjuk a környéket. Isten munkálkodott ezeknek az embereknek az életében, ebből pedig teljesen természetesen fakadt az a vágy, hogy megosszák másokkal is azt, amit Isten értük tett.

Az egyik figyelemreméltó dolog ezzel a leprás emberrel kapcsolatban az, amit Jézusnak mond: *„Ha akarod, meg tudsz tisztítani.”* Vajon Isten meg akar gyógyítani bennünket? Mit ír az Ige? *„Jézus megszánta és így szólt hozzá: „Akarom, tisztulj meg!”*

A másik érdekes dolog ezzel az emberrel kapcsolatban az, hogy Jézus kinyújtotta felé a kezét és megérintette, pedig a törvény tiltotta a leprás beteg érintését. A törvény értelmében ha valaki megérintett egy leprást, egy bizonyos ideig ő is tisztátalannak számított, Jézus azonban mindennek ellenére megérintette a leprást. Ő azonban nem vétett a törvény ellen, ugyanis az ember abban a pillanatban megtisztult, hogy Jézus hozzáért.

Nézzük csak meg, hogy ezt követően mit mondott Jézus ennek az embernek. *„Menj és mutasd meg magadat a papnak, és ajánld fel tisztulásodért, amit Mózes rendelt.”* Ez az ember egy elvileg gyógyíthatatlan betegségben szenvedett, az egészséges emberektől távol élt, mert azok kiközösítették. Isten viszont már a mózesi törvényekben olyan szertartásokat is bevezetett, amelyeken annak kell keresztülmennie, aki meggyógyul egy egyébként gyógyíthatatlan betegségéből, és visszatér a társadalomba. De gondoljunk csak bele, hogyan lehetséges ez? Hogyan gyógyulhat meg valaki egy gyógyíthatatlan betegségből? Úgy, hogy Isten teret hagyott az egész rendszerben saját munkájának, amelyet az Ő akarata szerint végez el.

A leprásnak tehát megtisztulása napján a mózesi törvények értelmében bizonyos szertartásokon kellett végigmennie. Ennek értelmében a megtisztult embernek meg kellett magát mutatnia a papnak. Azután a pap őt egy külön házban helyezi el, majd hét nappal később ismét megvizsgálja, hogy megnézze, nem támadtak-e rajta újabb leprás foltok. Ha a hét nap elteltével nem észlelhetők rajta a lepra tünetei, tisztának van nyilvánítva. Két galambot kell hoznia: az egyiket levágják, vérének egy edénybe csepegtetik; a másikat életben hagyják, és belemártják a vérbe. Ezután pedig szabadon engedik, miközben szárnyáról csepeg a másik galamb vére, amit tisztulásáért felajánlottak Istennek. Mindezt követően az illető visszatérhet a társadalomba.

Számomra azonban alapvetően az az érdekes, hogy az egész rendszerben Isten önmagának helyet hagyott arra, hogy munkálkodjon. Bárcsak mi is mindig biztosítanánk teret Istennek arra, hogy munkálkodjon - ne próbáljuk Isten beskatulyázni. Igen, a lepra gyógyíthatatlan - de mégis, hagyjunk teret Istennek, hogy munkálkodjon. Isten is hagyott teret magának. A mózesi törvények csodálatos részét képezik azok a passzusok, amelyekben látjuk, hogy Isten önmagának teret biztosít arra, hogyha az az Ő akarata, akkor csodát tegyen. Mintha Isten azt mondaná: „Jó, ha majd azt akarom, hogy egy leprás ember megtisztuljon, akkor utána ezeken a szertartásokon essen át.”

Érdekes, hogy az Igében a lepra a bűn jelképe, mert egy olyan szörnyű betegség, ami szépen lassan leépítette az embert. Tönkretette az idegvégződéseket, így az emberek eltorzultak, mert az idegvégzések mindenfelé elhaltak és már nem érzékelték a dolgokat. Először a végtagokat érintette ez: az ujjakat és a lábat. Mivel a leprás ember már nem érzékel dolgokat, például a fájdalmat, lábukból az éj leple alatt patkányok falatoznak, és ők ezt észre sem veszik, mert az idegvégzések elhaltak. Megérintenek valami forró dolgot, és megégetik magukat, mert nem érzik sem a forróságot és ennek nyomán a fájdalmat sem, ennek eredményeképp elüszkösödik a kezük. A lepra többek között azért okoz olyan nagy károkat, mert a leprás ember nem érzékeli, nem érzi a dolgokat. Nem arról van tehát szó, hogy a leprában szenvedőnek leesik az ujj, hanem sokkal inkább arról, hogy nem érez az ujjával. A bűn is érzékelésképtelenné teszi az embert: az ember már nem érzékel dolgokat, és szép lassan

tönkremegy. A bűn betegsége is gyógyíthatatlan, mint a lepra, csak Isten hozhat gyógyulást, Jézus ezért ezt mondja a betegnek: „*Akarom, tisztulj meg!*“